

Rant? Man har seet dette i 1807. Nu vil man sige: Ja, men dengang blev Kjøbenhavn ved Bombardement tvungen til at finde sig i, hvad der blev forlangt, nemlig Udlivering af Flaaden; men jeg svarer, at det ikke var ved et Bombardement fra Søfiden, men fra Landsfiden, og en bethdelig Styrke laa beredt til at sætte sig i Besiddelse af Kjøbenhavn, hvis Bombardementet ikke var istand dertil; kan man opnaae, hvad man ønsker, ved nogle Bomber, saa opoffrer man ikke Menneſter. — Hvad angaaer Spørgsmaalet om Indretningen af Frederiksberg Slot til Officeer- og Elefskole, da har jeg allerede under 1ste Behandling hørt mig desangaaende. Jeg troer ogsaa, at Landcadetacademiet kunde indrettes dertil. At det vil være forbundet med Beføstning, indseer jeg fuldtvel — det er let at forstaae — men naar Frederiksberg Slot skal fra Slot indrettes til en saadan Bestemmelse, vil der dog vistnok gaae Mere med, end naar man vil indrette en Bygning dertil, der allerede i en lang Arrække har været benyttet til det samme Niemed. Kunde Landcadetacademiet være tilstrækkeligt, da der uddannedes Officerer til en Hær for hele det nuværende Danmark og Norge, troer jeg ogsaa, at det idetmindste med nogen Forandring vil kunne være tilstrækkelig til der at uddanne det Antal Officerer, der skulle afgaae derafra til den Hær, vi nu formaae at stille.

Seavenins: Ja, det er om det samme Punkt, som især har bestjæstiget Thinget idag, at jeg ogsaa vilde tillade mig at høre mig. Jeg skal ikke nægte, at det til en vis Grad har undret mig at høre de to Foredrag af det ærede Medlem, der nu satte sig (Müllén) og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage), thi deres Grunde mod at bevilge de af Krigsministeren forlangte Penge synes mig at indskrænke sig til temmelig store Ubethdeligheder. Det sidste ærede Medlem for Sørs Amts 1ste Valgkreds (Müllén) gjorde opmærksom paa, at vi ogsaa kunde blive angrebne fra Landsfiden, men det, at vi kunne blive angrebne fra Landsfiden, er dog ingen rimelig Grund til ikke at forsvare os mod Søfiden. Det ærede Medlem der først havde Ordet for

Forlagsstillerne, gjorde nærmest opmærksom paa, at Søfterne maaskee ikke vare saa stærke, som de kunde være, men det er dog ingen Grund til ikke nu at følge Krigsministeren i endnu at gjøre dem noget stærkere, fordi de maaskee ved denne Bestyktning ikke blive saa udmærkede, som de kunde være. Det forekommer mig, at hvad der kan siges mod nu at bevilge disse store Pengesummer, er det Samme, som kan siges mod i det Hele taget at gaae ind paa de store Forlangender, som Krigsministeren har stillet. Naar jeg imidlertid ikke har troet i Udvalget at burde modsætte mig disse Bevillinger, da er det, fordi det er min Mening, at vi have Raad til det og fordi det er tillige min Overbeviisning, at vi bør have Raad til det. Det fremgaaer af den Finantslov, som vi nu nylig have vedtaget, at der i dette Finantsaar vil fremkomme en Balance; det vil sige, der vil blive forbrugt af Statsactiverne omtrent det samme Beløb, som vil blive afbetalt paa Statsgjælden. Hvis det her foreliggende Forslag til ekstraordinære Bevillinger bliver vedtaget usforandret, vil der vel fremkomme en liden Tilbagegang i Summen af noget over 100,000 Rd., men naar de Medsættelser, som Fleertallet i Udvalget har foreslaaet, blive vedtagne, og derom har jeg ingen Tvivl, — disse Medsættelser udgjøre ligesaa noget over 100,000 Rd. —, da vil Balancen blive retableret. I Indledningen til Finantsudvalgets Betænkning, ikke over dette Lovforslag, men over selve Finantsloven, er der gjort den Betragtning gjældende, at det ikke er nok, at man i et Fredsjaar har en blot og bar Balance, men man bør fordre en virkelig Fremgang i Statsformuen. Jeg har været med til at gjøre den Udtalelse og finder den ogsaa fuldstændig rigtig og berettiget i og for sig, naar man blot vil lægge Mærke til, hvad der bør forstaaes derved, men jeg kan ikke nægte, at jeg, finantsielt talt, og overfor ekstraordinære Udgifter til Forsvarsvæsenet paa ingen Maade kan anerkjende ethvert Aar, hvort man ikke fører Krig, for et saadant Fredsjaar, som her er Tale om. Det forekommer mig, at den Sætning, som her er omtalt, først faaer sin Gyldighed, naar man lever under fuldkommen normale Forhold, under fuldstændig rolige Fredsforhold, men det